

SUOMEN SOTATIETEELLISEN SEURAN UUSI KUNNIAJÄSEN

KENRAALILUUTNANTTI
ATRI REINO TAPIO ARIMO

Kenraaliluutnantti Reino A r i m o kutsuttiin Seuran kunniajäseneksi vuosikokouksessa 11. 4. 1983.

Kenraaliluutnantti Arimo valmistui upseeriksi 10. Kadettikurssilta v 1929. Erinomaiset lähtökohdat laaja-alaiseen kehittämis-, kokeilu- ja tutkimustoimintaan hän sai palvellessaan upseerikoulutukseltaan yhdistetyssä pioneeri- ja viestiaselajissa. 1930-luvun alkupuolella viestijoukkojen luutnantti Arimo kirjoitti eräitä viestialan

oppaita ja käsikirjoja sekä suoritti kansainvälisen II luokan radiosähköttäjätutkinon. Sotateknillisen koulun kurssin suoritettuaan luutnantti Arimo palveli Pioneeripataljoonassa Koriolla osallistuen aselajinsa tutkimus- ja kehittämistoimintaan mm suunnittelemalla naulattuja lautapalkkisiltoja, millä menetelmällä tie- ja vesirakennuslaitos Lapin sodan aikana ratkaisi tuhotun alueen siltaongelmia. Ennen talvisodan syttymistä kapteeni Arimo ennätti toimia myös Kadettikoulussa pioneeri- ja viestioppien opettajana.

Talvisodassa kapteeni Arimo toimi 6.Divisioonan (3.D:n) pioneerikomantajana osallistuen mm Summan taisteluihin. Pioneeritoiminta näissä raskaissa torjuntataisteluissa käsitti pääasiassa puolustuslohkon kantalinnoitteiden säilyttämisen taisteluelteisinä sekä myöhemmin vetäytymisen aikana suluttamistehtäviä neuvostojoukkojen vyöryn hidastamiseksi. Divisioonan pioneerikomantajan toimenpitein alkoi myös ensimmäinen tehdasmainen korsuteollisuus.

Välirauhan aikana kapteeni Arimo osallistui ns Salpa-aseman linnoittamisen suunnitteluun ja rakentamisen johtotehtäviin. Salpa-aseman rakennustyöstä muodostui välirauhan ja jatkosodan lopun aikana siihenastinen Suomen historian suurin rakennustyö.

Jatkosodan alussa majuri Arimo toimi 6.D:n pioneerikomantajana, ensin Kiestingin suunnan korpitaisteluissa, joissa tieyhteyksien rakentaminen oli joukkojen suurimpia huolia, ja sittemmin Karhumäen suunnalla. Sodan loppuvaiheissa hän toimi pääasiassa päämajan linnoitustoimistossa toimistopäällikkönä ja maastosuunnittelun tarkastajana. Näissä tehtävissä vaadittiinkin perehtyneisyyttä meikäläiseen taktiikkaan, asevaikutukseen ja linnoittamisen tekniikkaan.

Sodan päätyttyä majuri Arimo siirrettiin päämajan operatiiviselle osastolle ja oli ns asekatkentaajutun yhteydessä pidätettynä kaksi ja puoli vuotta. Tänä aikana hänellä oli tilaisuus uusia jo vanhentuneet linnoittamisohjesääntömme.

Sotakorkeakoulun Maasotalinja 18:n Arimo suoritti vv 1949—51 ja palveli sitten everstiluutnanttina toimistopäällikkönä ja vuosina 1954—1955 everstiksi ylennettynä osastopäällikkönä pääesikunnan pioneeriosastolla. Tuona kautena aselajin kehittämistä haittasi sekä varojen että teknillisen henkilökunnan puute. Hänen johtaessaan pioneeriaselajia vv 1955—1961 suoraan puolustusvoimain komentajalle vastuullisena pioneeripäällikkönä oli tilanne muuttunut jo parempaan suuntaan. Aselajin kaikinpuolinen kehitys olikin tuona aikana valtavaa. Kenraalimajuri Arimon johdolla taktiikan, organisaation ja koulutuksen uudistaminen sotakokemusten ja yleisen kehityksen mukaiseksi saatettiin loppuun. Sulutusvälineistöä kehitettiin, vesistökalustomme uusittiin täydellisesti ja aselajin koneellistaminen saatiin hyvälle alulle. Taktillinen ja teknillinen tietämys ja taito olivatkin välttämättömät aselajia kehitettäessä, useinkin yhteistoiminnassa siviilivirastojen ja -laitosten kanssa. Erityisesti mainittakoon valtakunnalliset luolaohjelmat, tutkaprojektit ja suojakysymykset, jotka edellyttivät ydinaseteknologian hallintaa. Muiden tehtäviensä ohella Arimo toimi useaan otteeseen 1950-luvulla Sotakorkeakoulun pidettynä linnoitustekniikan opettajana ja maastosuunnitteluharjoitusten johtajana.

Siirryttyään v 1961 puolustusministeriön kansliapäälliköksi kenraali Arimon kyvyt ja tietämys tulivat palvelemaan koko puolustushallinnon kenttää. Suuret varuskuntien siirrot, niiden aluehankinnat ja rakentaminen aiheuttivat paljon vastuullista työtä, varsinkin kun rakentamisen määrärahat olivat lähes kokonaan työllisyysvaroja ja vain talvikausina käytettävissä. Uusi valtakunnallinen sotilasläänijako alueellisen puolustuksen perustaksi toimeenpantiin tuona aikana. Myös muut hallinnonhaarat saivat kenraaliluutnantti Arimolta asiantuntevaa apua suojarakennesuunnitelmia tehdessään ja toteuttaessaan. Puolustusvoimien toiseksi korkeimmassa virassa — pääesikunnan päällikkönä — kenraali Arimo toimi vv 1966—1968, minä aikana toteutettiin uusi neljään alaesikuntaan perustuva pääesikunnan organisaatio.

Erottuaan täysin palvelleena vakinaisesta palveluksesta kenraali Arimo on osallistunut laajasti sekä yhdistys- että tutkimustoimintaan. Lukuisat ovat ne yhdistykset, seurat, säätiöt ja muut yhteisöt, joiden johtotehtävissä hän on toiminut. Lukuisat ovat myös ne kirjoitukset, artikkelit ja esitelmät, joita Seuran jäsenillään on ollut tilaisuus seurata. Erityisesti on kuitenkin tuotava esiin kenraali Arimon syvälinen tutkimustoiminta, jonka tuloksista on ensi sijassa mainittava lähes kymmenen vuoden intensiivisen tutkimuksen jälkeen vuonna 1981 painoasuun saatettu ”Suomen linnoittamisen historia 1918—1944”. Kenraali Arimon ehtymättömästä tarmosta, tutkijan luonteesta ja tuotteliaasta kynästä on osoituksena se, että häneltä on tätä kirjoitettaessa valmistumassa laaja tutkimus maamme puolustussuunnitelmista vv 1918—1941.

Kenraaliluutnantti Reino Arimo tunnetaan laajalti avaran näkemyksen ja mittamattoman tietämyksen omaavana taitavana yleisesikuntaupseerina ja johtajana. Hän on ansioitunut myös sotatieteellisen tutkimuksen alalla, sekä osallistunut monin tavoin Suomen Sotatieteellisen Seuran toimintaan. Seuran neuvottelukunnan jäsenenä kenraaliluutnantti Arimo on ollut vuodesta 1980.

Väinö Uotila